

Németh Bálint A SEMMI BŐRE

 ligetmuhely.com/nemeth-balint-a-semmi-bore/

A tébolyult akácba vésett feliratról tudnom kellett volna: már jártam itt, ebben az idegen erdőben. Csakhogy nem ismertem fel a kézírást a fa kérgén: szanaszét karcolt bőr, a bőrön végigfutó ingerek, a bizsergések és viszketések minden elképzelhető kombinációja. A test nevetséges kifogásai az elalvás ellen, ahogy nem állnak össze érveléssé.

Akár egy vers idegen betűi a papíron, egy elfojtás egybefüggő, hősiés határa, de nem tudom kiolvasni, mi van mögötte, milyen ajándékot tartogat a túloldal. Ügyetlen morajlást hallok, talán egy gyomor tanul újra korogni, amelynek eddig megtiltották, hogy éhes legyen. Netán egy erdő kínos önvizsgálata zajlik: akár felbolydult hangyaboly, vagy az immunrendszer, keresi az idegen testet, hogy kivesse magából, mint a szálkát.

Vagy az akácot, amelyhez hasonlítani akartam, hogy észrevétlen maradjak, de hiába próbáltam levetkőzni az összes gátlást: elakadtak a test határán. Mint üres pénzérme két oldala, csak ugyanolyan lettem, de nem ugyanaz. Üres fej, üres írás: vajon hány bőrt lehet lehúzni még a semmiről? És a leleplezés

végül, ahogy egy elfelejtett lapszéli jegyzetre bukkanunk – mert csakugyan voltam itt korábban, idegen vers idegen erdejében ennél a fánál álltam, és a kéregbe véstem a feliratot, hogy el ne felejtsem: „ITT JÁRTAM”.

kép | javier bueno, flickr.com